

ČERVEN 2019

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

OPravdický

klášter

7

*„Pane, co bude
s hříšníky?“
(sv. Dominik)*

Co?

- » Pobyt v dominikánském klášteře
- » Prohloubit přátelství s Kristem
v duchu svatého Dominika
- » Dopolnední práce s bratry
- » Ale také spousta zábavy

Kdo?

Kluci ve věku 15 až 25 let

Kdy?

30. 6. - 4. 7. 2019

Kde?

Klášter dominikánů v Olomouci

Za kolik?

Zdarma, aneb za trochu práce

Info a kontakt:

<http://amiculum.op.cz>
opravdickyklaster@op.cz

OPravdický klášter

Obsah

- Miroslav František Falkenauer: Úvodní slovo | **2**
- Fr. Lukáš Fošum OP: Generální kapitula v Bien Hoa | **3**
- Pouť dominikánské mládeže ke svaté Zdislavě | **5**
- OPravdický klášter & Oáza | **6**
- 100 let ve Střelcích | **7**
- Plzeňská komunita sester | **8**
- Čerstvé ohlédnutí za formačním setkáním laiků v Brně | **9**
- Ze života místních laických sdružení | **11**
- SM. Vincenta Vodáková OP: Paměť kongregace a ČODLF 5
Rozhovor se SM. Antonínou Benešovou OP | **12**
- Kaž na způsob apoštolů! Jubileum svatého Vincence Ferrerského
Z listu magistra řádu | **17**
- Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **19**
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
červenec a srpen 2019 | **I–IV**

Milí bratři a sestry,

Přinášet radostnou zvěst lidem vyžaduje jak slzy modliteb, tak práci. Ale zároveň je to naší radostí. Nezapomínejme, že radost je naší silou a že radostného dárce miluje Bůh.

při slavení velikonoční liturgie a naslouchání čtením velikonočních nedělí mě vždy znovu přepadá údiv. Tak velký projev moci a síly ze strany Boží, a přece rozšíření zprávy o záchraně lidí a zahrnování dalších generací do tohoto spásného díla svěřil Bůh lidem. Mohl to udělat mnoha jinými, daleko pragmatičtějšími a spolehlivějšími způsoby, ale on to svěřil lidem. Dává jim k tomu samozřejmě všechny možné prostředky a síly, ale v posledku vždy spolupracuje s něčím tak nejistým, jako je lidská vůle. A přesto se tak rozhodl.

A zároveň se mě vždy zmocňuje soucit s lidmi, kteří nepoznali velikonoční radost a nezažili Boží lásku k nám. A tato dvě hnutí ve mně vždy vyvolávají otázky: „A co já? Co ode mne chce Bůh? Jak já mám splnit svůj úkol v taktu rozehrané partii?“

Vždy jsem si představoval, že tentýž soucit vedl svatého Dominika k slzám a modlitbám „co bude s hříšníky?“, ale i k vytrvalé práci na budování řádu jako prostředku pro naplnění těchto úkolů. Dnešní situace mně přijde velice podobná té Dominikově – také je kolem nás tolik lidí zabředlých v bludech dnešní doby. Dominik už od počátku povolával ke spolupráci i laiky, za což jsem mu nesmírně vděčný. Jsem vděčný, že i mně Bůh ukázal tuto krásnou cestu podílu na službě řádu. Sice na této cestě spíše hoduji na plodech práce jiných, než abych sám pracoval, ale to je jiná kapitola.

A tak je mým přáním, abychom jako terciáři naplňovali tento úkol přinášet radostnou zprávu lidem. Vyžaduje to jak slzy modliteb, tak práci. To, že jsme ve světě, že máme rodiny, povolání

a zaměstnání činí tento úkol těžším. Nesmíme své rodiny a svá povolání zanedbávat, ale spíše láskyplnou fantazií jim dávat křesťanského a dominikánského ducha. Ale zase nám pomáhá blízkost našich otců a sester.

Ať je na nás viditelné obdarování, kterého se nám dostalo. Přes důležitost tohoto úkolu nezapomínejme, že radost je naší silou a že radostného dárce miluje Bůh. Ať jsme připraveni pomoci otcům i sestřím v jejich apoštolátu, vždyť hlásání evangelia se v dnešní sekularizované společnosti odehrává mnohdy na místech, kam se kněz nedostane. Zároveň je nesmírně důležité duchovní vedení od otců, aby se naše leckdy dobře myšlená snaha nezvrhla do hlásání čehosi našeho, a ne Božího. Přál bych si, abychom se stali pochodněmi, kterými bude dominikánský psík zapalovat svět.

Krásnou velikonoční dobu Vám všem přeje

František

Generální kapitula v Bien Hoa

Magistr řádu bratr Bruno Cadore svolávací listinou ze dne 7. listopadu 2018 svolal volební generální kapitulu provinciálů a definatorů do Bien Hoa poblíž Ho Či Minova Města ve Vietnamu. Kapitula začne 7. července a bude trvat do 4. srpna 2019. Za českou dominikánskou provincii se kapituly zúčastní bratr Lukáš Fošum jako provinciál a bratr Filip Boháč jako definator. Na nedávném setkání evropských provinciálů IEOP, které proběhlo během velikonočním oktávu ve Vídni, zmínil magistr řádu, jaké budou hlavní body jeho zprávy o stavu řádu pro kapitulu: řád je povolán, aby v celosvětovém měřítku obnovil své misijní poslání uprostřed Církve, aby posílil rozměr bratrství ve svém životě jako jeden z hlavních prvků evangelijního poselství a aby při omezených silách více usiloval o spolupráci a součinnost.

V komunitách bratří se začnou od 1. června až do 4. srpna 2019 denně přidávat vlastní přímlyvy za kapitulu při ranních a večerních chválách, a také dodatek po modlitbě během dne (viz *Libellus precum*, s. 74–79). V den volby nového magistra řádu, která je podle navrhovaného průbě-

Bratry čeká pořádná dřina...

hu kapituly očekávána na 13. červenec 2019, se bude ve všech komunitách řádu, a tedy i naší provincie, sloužit votivní mše k Duchu svatému za volbu nového magistra. Toto datum bude ještě potvrzeno provinciálem. Kromě toho mohou jednotlivé komunity bratří dle vlastního uvážení sloužit konventní mše svaté za různé potřeby (Za koncil nebo synod, Při duchovním nebo pastoračním shromáždění, Za misie) nebo votivní mše (O Duchu svatém, O svatém otci Dominikovi). Všichni bratři a sestry z dominikánské rodiny se mohou modlit růženec, případně další modlitby za kapitolu. Nás všechny povzbuzují k tomu, abychom v tomto období častěji vyzývali Ducha svatého, „první dar, kterého Kristus poslal těm, kdo v něho uvěřili, a který dále koná ve světě jeho dílo, všechno naplňuje a posvěcuje“ (preface ke IV. eucharistické modlitbě). Záleží také na každém z nás a na nás všech společně, jak se Kristovo Evangelium a dílo spásy bude dál ve světě šířit a zda ponese hojné plody.

fr. Lukáš Fošum OP

Pane, milostivě provázej naše bratry, kteří se shromáždí na kapitule, veď jejich kroky k šíření spásy a ochraňuj je svou mocí.

Osvěcuj je Duchem svatým, aby s velkou důvěrou vydávali svědectví o tobě, a dovrš v nich dílo víry a každý dobrý a odvážný úmysl.

Ať celá dominikánská rodina na přímluvu Panny Marie, Královny apoštolů a Matky milosrdenství, moudře a odhodlaně plní své poslání, které jí bylo svěřeno, a tak slouží církvi a všem bratřím a sestrám.

Pouť dominikánské mládeže ke svaté Zdislavě

Cvikov – Jablonné v Podještědí, 14.–16. června 2019

„Přirozeným výrazem náboženského hladu je vypravit se na pouť. Putování je zakořeněno v naší lidské přirozenosti. Pout' může být výrazem hlubokého přesvědčení, ale může také poskytovat prostor pro nejisté – pro ty, kdo jdou s nadějí, že po cestě nebo na jejím konci něco najdou.“ (Timothy Radcliffe OP)

PROGRAM

Pátek 14. 6. 2019, Cvikov

- od 18:00 příjezd na faru ve Cvikově
možnost společného odjezdu z Prahy (fr. Hyacint)
možnost přijet pouze do Svoru (u Cvikova, je sem lepší spojení) a odtud si domluvit odvoz lidí či věcí na faru (s. Guzman)
- večere
- večerní chvály
- společný večer
- modlitba kompletáře

Sobota 15. 6. 2019, Cvikov – Jablonné

- od 7:30 snídaně
- 8:30 ranní modlitba
- 9:00 pěší pouť do Jablonného
- 17:00 mše svatá v bazilice
- 18:00 táborák
- večerní program u studánky

Neděle 16. 6. 2019, Jablonné

- od 8:00 snídaně
- 8:45 ranní modlitba
- 10:00 mše svatá v bazilice
- litanie u hrobu sv. Zdislavy
- závěrečné zhodnocení
- 13:00 oběd
- odjezd

I když ztratíme cestu, neztrácíme naději. Foto: amiculum.op.cz

Opravdický klášter 7

Na začátku prázdnin (30. 6. – 4. 7.) se již po sedmé bude v olomouckém klášteře, za zvláštní péče bratří kleriků (ale i dalších bratří:-)), konat OPravdický klášter. Jedná se o program určený všem klukům (15–25 let), kteří chtějí poznat náš život. Letošním tématem je osobnost a působení svatého Dominika. Podrobnosti a možnost přihlášení naleznete na webu bratří studentů: amiculum.op.cz nebo u bratra Gabriela (gabriel@op.cz).

Foto: Česká dominikánská provincie

Oáza nového života – I. stupeň

Bratři zvou taktéž, zvláště mládež (od 14 let), na letní duchovní obnovu nazvanou Oáza nového života, která se koná od 9. do 25. srpna 2019 v Desné u Tanvaldu. Čeká nás především prohloubení vztahu s Bohem (mše svaté, škola modlitby, katecheze, práce s Písmem svatým), ale také výlety do přírody, sport, hry a zábava. Přihlásit se nebo získat více informací je možné buď na webu oaza.info, nebo u o. Jana Poříze OCD (jan.poriz@gmail.com).

100 let ve Střelicích

Před sto lety, 1. května 1919, se začíná psát oficiální historie komunity sester dominikánek ve Střelicích u Brna. Nebyl to úplný začátek – předtím – 16. srpna 1918 – sestry koupily od hraběte Herbersteina zámeckou budovu, protože bylo třeba přemístit z nevyhovujících prostor v Brně a v Lomnici u Tišnova svěřence s mentálním postižením. Po rozsáhlé rekonstrukci, pod ochranou svatého Josefa 19. března 1919 přišla z Brna pěšky první sestra s několika chlapy, aby začali s úpravou zahrady. A 1. května 1919, opět pod ochranou svatého Josefa, pak přijíždějí další sestry a svěřenci. Začíná fungovat komunita (formálně ještě na určitý čas jako součást brněnského konventu) a také začíná oficiálně činnost sester – naši sousedi, Domov pro osoby se zdravotním postižením „Zámeček“,

oslavují v těchto dnech „stovku“ s námi. Zatímco pro ně jde o sto let nepřetržité činnosti, pro sestry se celá stovka ještě nenaplnila, protože v roce 1984 musely vzhledem k tehdejší politické situaci Střelice opustit. První sestry se sem vrátily hned v roce 1990. V současnosti tvoří komunitu 27 sester.

1. května 2019 jsme při mši svaté poděkovali spolu s řadou střelických farníků za všechny milosti a přijatá dobrodiní. Velmi mile nás překvapil otec biskup Vojtěch Cikrle, který neplánovaně přijel s námi slavit mši svatou, povzbudil nás v promluvě a pak s námi a s farníky ještě poseděl u kávy. Děkujeme otci biskupovi a všem, kteří si udělali čas a děkovali a slavili s námi.

Ať je Pán za vše veleben.

Dominikánky ze Střelic

Foto: Sestry dominikánky

Plzeňská komunita sester

Foto: Sestry dominikánky

doznala za poslední dva roky velkých změn. Byl zakoupen domek v ulici Jablonského 92, v blízkosti kláštera bratří. Komunita tří sester se přestěhovala z bytu na Revoluční ulici do zrekonstruovaného domu. Nastalo zařizování domu, nyní je v plném proudu kultivace zahrádky.

V našem domku teď máme krásné prostory, které nejsou sice nijak velké, ale útulné, čisté, praktické. V přízemí se nachází společenská místnost s kuchyní, sociálním zázemím a garáží. Další místnost v přízemí pronajímáme neziskové společnosti Plzeňská zastávka, která se věnuje péči pozůstalým. Jejich cedule na našem plotě skutečně vybízí k zastavení se a zkoumání „kam to odkud jezdí“.

V prvním patře bydlí studentky a naši hosté. Na tomto poschodí se nachází i srdce našeho domu – kaple Všech svatých dominikánského řádu. Pokud svítí slunce, je celý den prosvícená. Ve druhém patře bydlíme my, sestry.

Nejvíc nám učarovává výhled ze střechy, která je částečně pochozí. Je odtud vidět k dominikánům a jsou tu krásné západy slunce. Protože tu hodně fouká, krásně se člověk vyvětrá, přijde-li utmáčený z práce.

Naše společenství v Plzni pracuje mimo náš nový dům, vlastní zařízení zde nemáme. Sestry Vojtěcha a Anežka, které sem přišly jako první v roce 2010, zapustily kořeny ve školství a sociálních službách, v čemž se sazažíme pokračovat. Pracujeme v církevní mateřské školce, v domově pro seniory a ve farní pastoraci. Práce je různorodá, pestrá a je jí stále dost, jako všude.

Rády bychom vás touto cestou, bratři a sestry, pozvali do našeho domečku na návštěvu a na prohlídku. Bude nám potěšením a radostí vás přivítat! Kontakt najdete na webových stránkách naší kongregace.

S přáním krásného velikonočního času

*sestry Kateřina, Rafaela a Michaela OP
sestry dominikánky, Jablonského 92, 326 00 Plzeň-Slovany*

Čerstvé ohlédnutí za formačním setkáním v Brně

Před několika hodinami skončilo setkání formátorů, které bylo v mnoha ohledech zcela mimořádné. Při vzájemném představování jsme například konstatovali, že poprvé v historii počet formátorů a představených, pro které je setkání především organizováno, převýšil počet ostatních členů a hostů. Mimořádné bylo i místo: v centru Brna v lese. Nevěříte, že na Veveří je les? Měli jste být s námi v Církevním domově Petrinum. Nečekaně úspěšný byl i styl a atmosféra setkání, podobajícího se více svépomocnému workshopu než sérii přednášek. Mimořádně krásná byla liturgie (zpívaná, za kterou by se nemuseli stydět ani chóroví mniši). A nesmíme zapomenout na skvělou organizaci „na klíč“ bratra Michaela z brněnského sdružení, včetně dovážené vynikající krmě. Provoz byl tak nenápadně bezproblémový, že za tím muselo být obrovské množství času a práce. Velké díky, Michaeli!

Tématem setkání mělo být studium a jeho zakomponování do plánu trvalé formace. Bratr Hyacint (promotor pro laiky) se nás ještě v pátek večer pokoušel přesvědčit, že naším velkým studijním vzorem je Pán Ježíš. To se stalo příležitostí k tomu, abychom si jaksí osahali hranice pojmu „studium“. Co všechno pod něj spadá, jak široce ho chápat, v jakém smyslu a v jaké míře je „povinné“ i pro laiky? Nakonec jsme museli bratru Hyacintovi dát za pravdu. Pojem studia je skutečně tak široký, že se do něj vejde nejen Ježíšovo „studium“, ale i pouhá touha po poznání. Diskuze byla tak zajímavá, že jsme se dostali do postele až někdy kolem půlnoci.

Druhý den ráno jsme se dali do práce podle naplánovaného programu. Pokusila jsem se přetlumočit přednášku P. Viviana Bolanda, socia magistra řádu pro bratrský život a formaci, která zazněla loni na podzim na Mezinárodním kongresu laických dominikánů ve Fatimě. Jejím tématem byly různé aspekty dominikánské formace, na které bychom neměli zapomenout při vytváření plánu naší počáteční i trvalé formace (článek bude k dispozici v plném znění v příštím čísle Opuscula). Poté jsme se dali společně do aplikace nabytých poznatků. Byli jsme odhodláni probrat všechny zmiňované akcenty a vytvořit podle nich něco jako hrubou stavbu našeho formačního plánu, přinejmenším v oblasti intelektuální formace (tj. studia). Ve skutečnosti jsme se dostali sotva k položení základů – ale i to je dost! P. Vivian nás totiž nabádá, abychom si – dříve než se pustíme do plánu formace – popsali ideální podobu onoho „zvířete“, které chceme patřičnou stravou a péčí

formovat: tedy dominikánského laika počátku 21. století v dané provincii. Hledání definice tohoto vzácného druhu živočicha, jeho způsobu života a poslání nám zabralo skoro celou sobotu. Spolu s naším průvodcem P. Vivianem jsme například konstatovali, že jsme opravdu sociální hmyz, že fungu-

jeme jen jako celek, jako komunita. Nikdo nemůže být dominikánským laikem sám. Veškerá naše aktivita vychází z komunity, je jejím projevem a dílem, byť by byla osamocená a bez viditelné souvislosti s bratřími a sestrami.

Totéž potvrdil i Tomáš Machula (toho času rektor JČU) ve své vynikající a vtipně přednášce Činnost a kontemplace. Znovu jsme, tentokrát v salvách smíchu, zkoumali, co je to vlastně kontemplace, jaký vztah k ní má modlitba, studium a praktická činnost, k níž jsou většinou povoláni laici. Znovu (ale z jiného úhlu) jsme nahlédli, že k dominikánské kontemplaci může vést i zametání, je-li vedeno touhou po poznání, po nahlížení Boha v něm samém a v jeho díle (jak ukazuje příklad Martina de Porres).

V neděli s námi přijel slavit mši svatou otec provinciál. V kázání o architektuře nového Jeruzaléma kromě jiného připomněl, že hlavním pramenem studia pro nás vždy zůstane Písmo. A protože jsme to tak nějak už předem tušili, pozvali jsme si na sváteční dopoledne také sestru Marii Pitterovou OP, mnišku z kláštera v Lysolajích, která nás fundovaně provedla knihou Moudrosti. Vstoupili jsme spolu s ní do biblického světa, kde se moudrost neměří obtížností přečtených knih nebo počtem titulů před a za jménem, ale schopností kvalitně žít, dát svému životu jasný smysl a cíl – usadit ho v Bohu. Byla to opravdu krásná tečka za setkáním, které sice nedosáhlo vytýčených cílů, ale zato dosáhlo jiných, možná ještě lepších, jak konstatoval náš provinční moderátor, bratr František Falkenauer.

Nicméně stále před námi stojí onen naléhavý úkol – vytvořit plán trvalé formace, jehož definitivní podobu by měla schválit provinční kapitula laiků, která se bude konat příští jaro. Už nyní tedy shromážďujte své podněty, abychom na položených základech mohli začít stavět hrubou stavbu.

Eva Imelda Fuchsová

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

červenec 2019: Studium a budování komunity v řádu

(z listu „*Prameny naděje*“ magistra řádu fr. Timothyho Radcliffa OP, říjen 1996)

Studium nám má nejen otevírat srdce pro druhé, ale má nás též uvádět do komunity. Studovat znamená vést rozhovor se svými bratry a sestrami a dalšími lidmi při hledání pravdy, která nás osvobodí. Člověk nemůže dělat teologii sám, protože porozumění Božímu Slovu je neoddělitelné od budování komunity.

Nikdy nemůžeme vybudovat komunitu, pokud se neodvážíme přít se mezi sebou navzájem. Musím zdůraznit význam debaty, disputace, sporu, zápasu o pochopení a porozumění. Člověk zápasí, aby mohla zvítězit pravda.

Opravdový učitel je vždy pokorný a skromný. Jordán Saský řekl, že Dominik rozuměl všemu „*humili cordis intelligentia*“, pokornou inteligencí svého srdce. Srdce z masa je pokorné, ale srdce z kamene je neproniknutelné a neprostopupné.

Teologie je moment osvícení, kdy se Boží Slovo setkává s naší běžnou lidskou zkušeností, se zkušeností hříchu a selhání, s úsilím budovat lidskou komunitu a vytvářet spravedlivý svět. Oživení naší teologické tradice nevyžaduje pouze vyškolit více bratří v různých oborech, žádá též, abychom dělali teologii společně. Bez teologické komunity se mohou stát naše studia neplodnými a naše pastorační práce povrchní. Velká část Tomášova díla tvořily odpovědi na otázky bratří, dokonce i na poněkud hloupé otázky magistra řádu!

Potřebujeme místa, kde se teologie dělá v nových souvislostech, s těmi, kdo bojují za spravedlnost, v dialogu s jinými náboženstvími, v chudých slumech a nemocnicích. Právě studium zahrnuje budování komunity mezi muži a ženami. Teologie, která vyrůstá pouze z mužské zkušenosti, bude kulhat na jednu nohu a dýchat jen jednou plící. Proto dnes potřebujeme dělat teologii s dominikánskou rodinou, naslouchat vzájemně svým názorům, tvořit teologii, která je opravdu lidská. Jak Bůh říká sv. Kateřině Sienské: „Jistě jsem mohl každého člověka obdařit vším, co potřebuje pro duši i pro tělo. Ale chtěl jsem, aby se lidé vzájemně potřebovali a stali se mými služebníky v dalším rozdělování těchto milostí a darů, které ode mne přijali.“

Všechny lidské komunity jsou zranitelné, náchylné k rozpadu, potřebují stálé upevňování a obnovování. Jedním z prostředků, kterým vytváříme a znova spojujeme komunitu, jsou slova, která říkáme jeden druhému. Jako služebníci Božího slova si musíme být hluboce vědomi moci svých slov, jejich síly uzdravit nebo zranit, budovat nebo rozbít. V jádru celé naší výchovy a studia musí být hluboká úcta k jazyku, citlivost ke slovům, která předkládáme našim bratřím a sestrám. Slova, která říkáme, si druzí často zapamatují, uloží je ve svých srdcích, přemýšlejí nad nimi, uvažují a vracejí se k nim po léta, ať už kvůli dobru, nebo zlu. Slovo může zabít.

Naše studium by nás mělo vychovávat k zodpovědnosti za slova, která užíváme. A to v tom smyslu, že to, co říkáme, odpovídá pravdě, je ve shodě se skutečností. Máme ale také odpovědnost říkat slova, která budují komunitu, která rozvíjejí druhé, uzdravují zranění a nabízejí život. Sv. Pavel napsal z vězení Filipánům: „Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu.“ (Flp 4, 8)

Otázky:

1. Dokážeme diskutovat o problémech bez osobní zaujatosti a předsudků?
2. Jsme ochotni hledat a nalézat pravdu i za cenu změny a přehodnocení svých názorů a přesvědčení?
3. Rozšiřujeme svůj obzor a poznání o zkušenosti a názory druhých lidí? Jsme ochotni se sdílet?
4. Hledíme se vyjadřovat bez hněvu, posměchu či ironie, tedy klidně, laskavě, otevřeně a ohleduplně?

Písmo: Př 3, 13–20, Př 8, 12.22–31, Mdr 7, 7–14, Sir 24, 1–8.17–22, Mt 28, 18–20, 2 Tim 2, 8.11–13

Světec: sv. Hyacint (Jacek)

srpen 2019: Studium a budování spravedlivého světa

(z listu „Prameny naděje“ magistra řádu fr. Timothyho Radcliffa OP, říjen 1996)

Náš svět zažívá triumf jediného ekonomického systému a je obtížné představit si jinou alternativu. Pokušením naší generace může být smířit se s utrpením této doby a přestat hladovět po obnově světa. Ale my kazatelé musíme být strážci naděje. Dostali jsme zaslíbení svobody Božích dětí a Bůh tomu Slovu bude věrný. Naše studium nás připravuje na vyřčení

osvobozujícího slova. Učíme se soucitu a poznáváme, že Bůh je přítomen dokonce uprostřed utrpení a že je to právě toto místo, kde máme ukout svou teologii. Studium otvírá naše uši, abychom slyšeli Boha, který nás volá ke svobodě.

Felicissimo Martinez OP kdysi popsal dominikánskou spiritualitu jako bdělou a pozornou. A na generální kapitule v Calerueze se Chris McVey vyjádřil: „Dominik byl pohnut k slzám a k činu hladem v Palencii, hostinským v Toulouse, těžkým údělem některých žen ve Fanjeaux. Ale to není dostatečné vysvětlení jeho slz. Pramenily z praktikování bdělé a vnímavé spirituality, která nic neopomíjela; Pravda je heslo Řádu nikoli kvůli její obraně (jak se to často chápe), spíše pro její vnímání. A držet oči stále otevřené, aby člověk nic neopominul a nepřehlédl, to bystří zrak. Naše studium má být cvičením pravdivosti, která otevírá oči. Jak říká sv. Pavel: „Dívejte se na věci, jak skutečně jsou.“ (2 Kor 10, 7)

Je bolestivé vidět to, co leží před námi. Jak může člověk vydržet hledět na tolik utrpení? Jednodušší je mít srdce z kamene. Musíme však poslechnout příkaz sv. Pavla a dívat se na věci, jak skutečně jsou, a vidět týraný svět.

Ale nestačí se jen dívat na místa lidského utrpení. Jsou to místa, kde se má dělat teologie. Na těchto místech Kalvárie je možno potkat Boha a objevit nové slovo naděje. Pomyslete na to, kolik z největší teologie bylo napsáno ve vězení, od dopisu sv. Pavla Filipánům, básní sv. Jana od Kříže, k dopisům Dietricha Bonhoeffera v nacistickém koncentračním táboře. Sv. Jan od Kříže řekl, že jsme jako delfini, kteří brázdí temnou čern moře, aby se vynořili do záře světla. Utečenecký tábor v Gomě nebo lůžko na onkologickém oddělení; to jsou místa, kde může být objevena teologie, která přináší naději.

Boha však můžeme potkat nejen na místech velkého utrpení. Od počátku byla místem naší teologie města a tržiště. Sv. Dominik posílal své bratry do měst, míst nových myšlenek, nových experimentů s hospodářskou organizací a demokracií, ale také do míst, kde se shromažďovali noví chudí. Odvážíme se nechat zneklidnit otázkami moderního města? Jaké je to slovo naděje, které můžeme sdílet s mladými lidmi, kteří čelí nezaměstnanosti po zbytek svého života? Jak lze objevit Boha v utrpení svobodné matky nebo vyděšeného imigranta? To jsou také místa teologické reflexe. Co máme říci světu, který se stává neplodným kvůli znečištění? Necháme se oslovit dotazy mladých a vstoupíme na minová pole mravních otázek, jako je pohlavní etika, nebo dáme přednost bezpečí?

Musíme se tedy odvážit vidět to, co máme před očima; musíme věřit, že je to na místech, kde se Bůh zdá nejvzdálenější a kde jsou lidé po-

koušení zoufalstvím a beznadějí, kde se má tvořit teologie. Naše slova naděje budou mít autoritu pouze tehdy, budou-li zakořeněna ve vážném studiu Božího Slova a budou-li vycházet ze seriózní analýzy naší současné společnosti a příčin nespravedlnosti. Máme-li odolat pokušením laciných klíšé, potřebujeme bratry a sestry, kteří jsou zkušení ve vědeckých, sociálních, politických a ekonomických analýzách.

Budování spravedlivé společnosti nevyžaduje spravedlivé rozdělení bohatství. Potřebujeme však vybudovat společnost, v níž můžeme všichni kvést jakožto lidské bytosti. Náš svět se nyní redukuje na kulturní poušť způsobenou vítězstvím konzumního způsobu života. Lidé hynou nedostatkem víze. Je zde hlad ne zrovna po jídle, ale po významu. Hovořit pravdivě je činem spravedlnosti.

Když uvažujeme nad Božím Slovem, usilujeme spíše poznat Boží vůli než objevit důkaz, že Bůh je na naší straně. Je snadné použít Písmo jako zdroj laciných hesel, ale studium Božího Slova je snaha o dosažení hlubšího osvobození, než si vůbec kdy dokážeme představit. Ukázněným studiem se snažíme zachytit ozvěnu hlasu, který nás povolává k nevýslovné volnosti, k vlastní Boží svobodě. Božímu Slovu můžeme plně důvěřovat; ukáže se být vpravdě osvobozujícím, a nemusíme se bát projít cestou pochybností, tázání a zkoumání. Odvážíme se dát svou ruku do ohně, nebo se raději nenecháme vyrušit ze svého klidu?

Otázky:

1. Žijeme jako svobodné Boží děti? Přemýšlíme o tom, co nám přináší svoboda, k níž nás vykoupil Kristus, co to pro nás znamená? Snažíme se tuto svobodu si uvědomovat a stále prožívat?
2. Nepřejímáme nekriticky všeobecně přijímané a hlásané názory, fakta a informace jen proto, že tak smýšlejí všichni? Snažíme se hledat fakta z více zdrojů a utvořit si vlastní názor?
3. Neuzavíráme se do své bubliny? Jsme ochotni rozhlížet se kolem sebe, vidět, co je třeba udělat, opustit své pohodlí a vyjít ven, abychom byli evangelním kvasem, který prokvasí všechno těsto světa?
4. Přemýšlíme o způsobech, jak našim současníkům srozumitelným způsobem předat Kristovu radostnou zvěst?

Písmo: Př 9, 1–6, Mdr 7, 24–30, Sir 4, 11–18, Mk 16, 15–20, 2 Tim 1, 6–10

Světce: sv. Dominik

Ze života místních laických sdružení

MS Olomouc

Setkání 13. dubna připadlo na sobotu před Květnou nedělí. Zahájili jsme ho modlitbou ranních chval a mší svatou, kterou celebroidal otec Savio. Pak následovala přednáška otce Savia na téma ČODLF. Dopolední program zakončil bolestný růženec a polední modlitba. Po obědě jsme se pomodlili křížovou cestu, sestavenou z výroků Písma a dominikánských světců, a setkání uzavřeli spolu s otcem Česlavem rozjímáním nad textem z Janova evangelia.

Za necelých 14 dní jsme připravili další akci v Rokytnici u Přerova. Ve spolupráci s místním farářem, otcem Tomášem Klíčem, členem Sdružení kněží a jáhnů sv. Dominika, jsme ve zdejší kostele zorganizovali oslavu svátku svaté Kateřiny Sienské, na niž jsme pozvali také místní farníky. Nejprve jsme se pomodlili modlitbu se čtením spojenou s večerními chválami. Poté následovala krátká adorace Nejsvětější svátosti se svátostným požehnáním a zpěv antifon Salve a O Lumen. Setkání jsme zakončili radostným agapé na faře.

Od 9. do 12. května proběhly naše exercicie u sester sv. Kříže v Kroměříži pod vedením otce Jiřího Maria Kvapila. Tématem duchovního cvičení bylo odpuštění. V celkem sedmi přednáškách otec Kvapil probral přehledně celou tematiku od stvoření světa, vzpoury andělů, hříchu prvních lidí, následků hříchu, Kristovy výkupné smrti až po Boží požadavek, abychom stejně velkoryse jako on odpouštěli i my. Kromě rozjímání, práce ve skupinkách a diskusí jsme také zažili krásné společenství při liturgii i neformálním posezení. Kéž nás přijaté milosti upevňují v dobrém a posilují po celý další rok!

Jiří Reginald Machačík (kráceno)

Pozvánka na pouť

Zveme bratry a sestry na pouť, kterou organizujeme 13. července 2019 v bazilice Navštívení Panny Marie ve Frýdku. Na letošek připadá jubileum 20 let baziliky, a proto zde lze získat plnomocné odpustky.

Začneme mší svatou v 10 hodin v bazilice, kterou by měl celebroidat fr. Gabriel Malich OP. Po mši bude možnost prohlídky baziliky a krypty.

Následně pro nás bude nachystáno polední agapé. Odpoledne bychom si prohlédli farní kostel, stateční budou moci vystoupat na farní věž a kochat se vyhlídkou na Beskydy.

Vás i vaše rodiny, přátele a další blízké zve

MS Olomouc

Paměť kongregace a ČODLF 5

Znamení doby (květen) se SM. Antonínou Benešovou OP (*1926)

V květnovém studijním textu ČODLFu se dočteme, že řád nás vybízí k tomu, abychom pečlivě vnímali a studovali znamení doby a adekvátně odpovídali na její potřeby. V jedné z takových situací se ocitla i v pořadí třetí generální představená kongregace sester dominikánek matka Kazimíra Havelková. V roce 1968 byla jménem o. biskupa Štěpána Trochty požádána o vyslání několika sester do Litoměřic, aby zde pečovaly o jeho domácnost. Díky politickému uvolnění se totiž mohl o. biskup po 20 letech vrátit do své diecéze. Nová doba s sebou nesla nové výzvy, a to i pro kongregaci. Generální kapitula dala s novým typem služby souhlas a do Litoměřic byla poslána první skupina sester. Záhy se ale ukázalo, že centrum zbídačené litoměřické diecéze má i další potřeby. Hlavní prioritou bylo sehnat kuchařky pro seminaristy Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty, kterých zde toho roku studovalo 160. I na tuto výzvu kongregace odpověděla kladně a sestry v seminární kuchyni (později v konviktu) vařily od roku 1968 až do roku 2000. Zde je na místě připomenout větu z květnového studijního textu, že „už svatý Dominik prohlásil, že nechce studovat z mrtvých kůží, zatímco lidé trpí hladem“. Pro účely tohoto dílu Paměti kongregace můžeme větu modifikovat: „Tím sestry dominikánky prohlásily, že nechtějí studovat z mrtvých kůží, zatímco seminaristé trpí hladem.“ Za odvážným krokem generální představené, která byla ochotná nabídnout početnou skupinu sester pro nové působiště, můžeme sledovat vnímavost ke znamení doby a také schopnost na ně odpovídat. Plody této činnosti sahají a budou sahat dále do budoucnosti. Potkáte-li kněze staršího čtyřiceti let, existuje jistá pravděpodobnost, že během studií přišel se sestrami, nebo alespoň s jídlem od nich, do kontaktu. Celé generace bohoslovců na sestry dodnes vzpomínají a k dominikánkám se hrdě hlásí. A ony na své strávníky také nezapomínají.

Jaké byly potřebné předpoklady k tomu, aby mohl člověk vařit v semináři? Jaké to je vařit 20 let bohoslovcům? Co to znamená být k dispozici a s čím dává člověk souhlas, pokud se rozhodne odpovídat na aktuální potřeby své doby? V následujících řádcích vám to a mnoho dalšího prozradí sestra Antonína:

V roce 1946 jste nastoupila do kurzu vaření ve Vyškově, který organizovaly sestry dominikánky. Existuje tedy nějaká souvislost mezi vaším povoláním k řeholnímu životu a kuchařstvím?

Určitě ano, díky tomuto kurzu jsem se se sestrami seznámila. Měla jsem je ráda a cítila jsem se u nich dobře. V kurzu nás bylo asi padesát až šedesát děvčat, dopoledne se vařilo a odpoledne byly přednášky. Kurz byl na pět měsíců

SM. Antonína Benešová OP. Foto: Sestry dominikánky

a já si dodnes pamatuji, že když byl u konce a já jsem se měla vracet domů, tak jsem se během jedné přednášky rozhodla, že už domů nepůjdu. Jako kandidátka jsem pak ve Vyškově zůstala ještě rok a půl. Chystala jsem pro děvčata z dalších kurzů suroviny na vaření. Párkrát jsem s nimi měla vyučování. Vzpomínám si, že jsem je učila guláš, vložila jsem jim to a předvedla. Jindy jsem je učila výrobu fialek na dorty z cukrové hmoty. Byly to cenné zkušenosti, celkově jsem se tam naučila mnoho věcí. Běhala jsem po celém městě, nakupovala potraviny, a tak jsem za chvíli měla ve Vyškově plno přátel.

Bylo těsně po válce, Vyškov byl koncem války opakovaně bombardován a řada bomb zasáhla i klášter, který byl z velké části zničen. K tomu odsun Němců. Dotýkalo se vás to nějak?

Nejvíce jsem to asi pocítila skrze finanční krizi. Peníze nebyly nazbyt, a tak nešlo ani najmout údržbáře nebo dělníky. Díky tomu jsem se ale naučila mnoho věcí. Řemeslníci mě vždy jen krátce zaučili a dál jsem musela pracovat sama. Byly to zednické práce, taky jsem dláždila chodníky na zahradě, prostřihávala stromy, opravovala letohrádek. Pro děvčata jsem měla udělat na zahradu dřevěný stůl, ale ten se mi moc nepovedl, neměla jsem to vyzkoušené. Po chvílce společné práce s natěračem jsem přes zimu natřela veškerý nábytek. A přes léto jsem vymalovala dvě obrovské kuchyně, kde se u osmi sporáků učila děvčata během školního roku vařit. Sestry mě také jednou

SM. Antonína. Foto: Sestry dominikánky

vyslaly na trh pro selata, tak jsem jela s vozíkem a pytle a už jsme je měly. Ale jak prasata dorůstala, bylo potřeba je zabíjet. Chodil k nám jeden řezník, vždycky jsem u toho byla, pomáhala mu. Po několika letech jsme měly jinde také vepře a v noci jsme ho šly zabíjet. Musela jsem to udělat já, protože jsem u toho před-

tím byla mnohokrát. A povedlo se. Byla to škola do života, vůbec jsem se nenudila, prostě jsem dělala to, co bylo zrovna potřeba. Vedle vaření jsem si toho odnesla ještě spoustu. Dělala jsem to pro sestry ráda. Když máte někoho rád, tak se u něj rád motáte.

A vaření vás bavilo?

Ano, i když jsem byla hrozně zarytá do hospodářství. Pracovat v hospodářství na poli, to bylo moje. Od malička jsem měla vztah k půdě, pocházela jsem ze statku. Když jsem potom, z kláštera, jela domů na návštěvu, musela jsem jít kolem našeho pole. Úplně jsem se tam rozplakala, jak mě rozlístostnilo, že už na těch našich polích nebudu pracovat. Musela jsem to ale obětovat, bylo potřeba dělat něco jiného. Vždycky, když mě v klášteře chytl stesk po zemědělství, šla se mnou jedna sestra do kaple a modlily jsme se, abych to přemohla. Během dalších let nám ale komunisté stejně půdu vzali. Je ale zajímavé, že když už jsem se smířila s tím, že se na pole nedostanu, ocitla jsem se v Kokorách, kde jsem několik let, až do kolektivizace, pracovala v hospodářství. Bylo toho až nad hlavu, ale zrovna toto bylo potřeba.

Jak jste se dostala od údržby a práce v hospodářství zpět do kuchyně?

V Kokorách, kde byl ústav pro postižené dívky a ženy, jsem dlouhé roky pracovala jako kuchařka. Byla jsem zde v kuchyni se sestrou Flavií. Když ji posílaly vařit do litoměřického semináře, prorokovala mi: „Budete mě ná-

sledovat.“ A skutečně se tak stalo, v roce 1981 jsem nastoupila v Litoměřicích jako kuchařka v semináři. Bohoslovcům jsem vařila skoro 20 let, od roku 1981 do roku 2000.

Přišla jste s bohoslovci nějak více do kontaktu, nebo to bylo jen přes výdejní okénko?

Většinu času jsem strávila v kuchyni s dalšími sestrami a civilními zaměstnanci, ale do přímého kontaktu s chlapci jsem se také běžně dostávala. Někteří nám pomáhali, třeba s těžkými balíky mouky. Prostor k setkání byl i při pravidelných kurzech vaření, které jsme pro ně pořádaly. Cílem bylo, aby se naučili trochu vařit, aby si poradili, až budou jednou sami na faře. Přesně si vybavuji, jak jsem je učila lívance. Kroužek vaření byl v odpoledních hodinách, myslím, že asi třikrát do týdne. Bylo to dobré, pro ně potřebné, něco se i naučili, něco zase zapomněli.

Něco zapomněli, to znamená, že potřebovali, abyste jim něco i připomněla?

Ano, několikrát se mě potom přes různé kněze doptávali, jak se co dělá. Často to bylo dost legrační. Zpětně mě třeba jeden z nich žádal, abych mu napsala, jak se dělá ten „smažený pisek“, že jim to chutnalo. Až po chvíli přemýšlení mi došlo, že se ptá na praženou krupici s kompotem. Další dotaz po letech byl, jak se dělá to „kozí pití“. Zase mi to nějaký čas zabralo, než jsem rozluštila, že mluví o sirupu z bezinek. Každý rok v určitou dobu jsme dávaly do jídelny fůru papírových tašek a chlapci, když šli odpoledne na vycházku, trhali a trhali bezinky, abychom jim měly to oblíbené kozí pití z čeho udělat. V souvislosti s tím si vzpomínám, že měli také různé metody, jak dát najevo, na co mají chuť. Zpívali třeba píseň Švestkový knedlíky a doufali, že si toho všimneme a vyhovíme jim. Chtěli je tím přivolat.

Hlásili se k vám i mimo pracovní prostředí?

Velmi pěkně. Třeba když si vzpomenu na pohřeb sestry Flavie, vedoucí seminární kuchyně. To bylo neuvěřitelné. Protože v Litoměřicích jsme neměly vlastní hrob, pohřbívalo se v Kadani (zde mají dominikánky rozsáhlou nekropoli s asi dvěma sty pohřbenými sestrami, pozn. red.). Do Kadaně přijelo mnoho lidí, z Litoměřic jel dokonce autobus plný seminaristů. Byl ohromný průvod, spousta bohoslovců, kněží, řeholnic i laických věřících. Přihlízející lidé se prý ptali, co se to děje, jestli je to pohřeb nějakého církevního hodnostáře. A byli hodně překvapení, že takto vypadá pohřeb kuchařky.

Bohoslovci pamatovali i na naše svátky a narozeniny. Vždycky nás pozvali do jídelny, dali nám květinu a popřáli. Bylo jich tam vždy tolik, že jsem

z toho bývala celá nesvá. Ale bylo to od nich moc pěkné. A když jsem slavila 70. narozeniny, pozvali mě do kaple na mši svatou a až sem mi donesli i dort.

Také si vzpomínám, že když jeli někam na výlet, brali nás s sebou. Díky tomu jsme si připadaly jako jejich součást.

Dnes už jste na odpočinku. Setkáváte se někdy se svými bývalými „strávníky“?

Postupně všechno slábne a posledních pár let už ani nikam nemohu jezdit. Někdy si ale kněží, kteří k nám do Střelic přijedou sloužit mši svatou, sami vzpomenou. Ještě před pár lety se stávalo, že hned jak kněží – absolventi z Litoměřic – uviděli dominikánky, ptali se, jestli není některá sestra z Litoměřic. Kdekoli jsem byla, tak se ke mně chlapci hlásili. Někdy to bylo až úsměvné nebo že jsem se skoro až styděla. Byla jsem třeba na jedné primici v Olomouci a byla tam spousta kněží. Seděla jsem na kraji lavice, kněží jeden za druhým vycházeli ze sakristie a jak mě tam viděli, všichni mi postupně podávali ruku. A tak jsem se jen zvedala a zase sedala. Jak říkám, styděla jsem se, ale měla jsem z toho radost.

Jakým způsobem jste vnímala skutečnost, že jste v kuchyni strávila značnou část života? Co to pro vás znamená? Jak tuto svou činnost vnímáte s odstupem času?

Celé ty roky vnímám jako službu. Byla jsem tam, protože jsem tam byla povolána. Sloužila jsem kněžím a byla jsem za to ráda.

Chtěla byste jim něco vzkázat?

Ano, že se za ně modlím. Každý den se za ně modlím jeden růženec a také střelné modlitby, myslím na ně na všechny. Také se modlím křížovou cestu za všechny zemřelé, a při tom vzpomínám i na kněze. Obzvlášť se modlím za Jirku Smolka, znala jsem ho ještě jako malého chlapce, když ministroval v litoměřické katedrále. Když jsem měla zlomený krček, dávala jsem všichni tu bolest za Jirku. Pěkně dostudoval a teď je z něj výborný kněz. Oběť má svou cenu a sílu.

Sestře Antoníně mnohokrát děkuji, že nás s sebou vzala do svých vzpomínek a na místa, která už dnes vypadají úplně jinak. Něco se však nemění, přetrvává. Ohlédneme-li se na této cestě zpět, vidíme šlépěje, které za sebou zanechala svými odpověďmi na nové výzvy doby. Ty ale nekončí, pokračují dál, a proto přeji sestře Antoníně pevný krok!

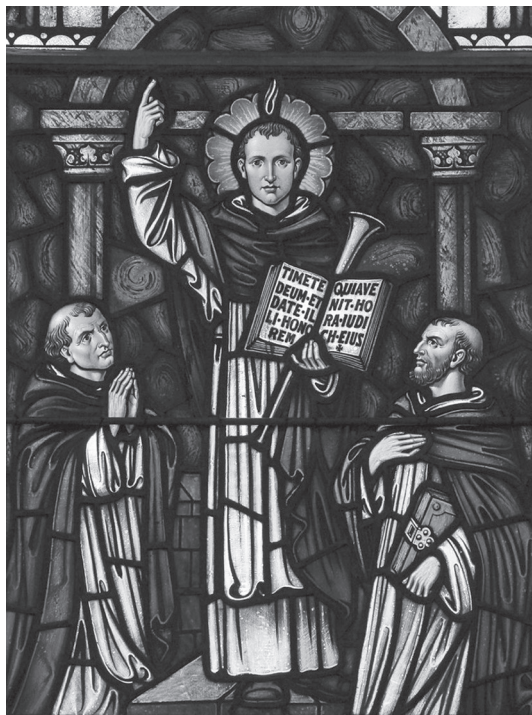
SM. Vincenta Vodáková OP

Kaž na způsob apoštolů!

Jubileum svatého Vincence Ferrerského

5. dubna 2019 se naplnilo šest set let od smrti svatého Vincence Ferrerského. Aktuálnost jeho svatosti připomněl magister řádu bratr Bruno Cadore v listu nazvaném „Kaž na způsob apoštolů“, jehož úryvek zde přinášíme.

Tento apel, kterým se k Vincenci obrátil samotný Kristus ve chvíli, kdy prodělával závažnou nemoc, vystihuje celý jeho život. Neúnavný kazatel, který si říkal „galejník Boží“ se vydává kázat v doprovodu skupiny kajících: putuje Španělskem, Švýcarskem, Francií mezi svými současníky, kterým prokazuje dobro, doprovází je duchovně, klade důraz na hodnotu chudoby a jednoduchosti života, povzbuzuje je k obrácení a k životu podle sladkého Božího milosrdenství.

Sv. Vincenc Ferrerský OP. Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

O svatém Vincenci lze hovořit různými způsoby.

— Byl to kazatel-divotvůrce, kterému lidé předkládali nemocné a postižené, a který sám vybízel k obrácení s častým odkazem na eschatologický horizont: „Timete Deum et date illi honorem“ [Bojte se Boha a vzdejte mu čest].

— Byl to řeholník vedoucí velmi strohý způsob života naplněný modlitbou a pokáním: na svém vlastním těle nesl stopu starosti o spásu světa.

– Byl duchovním člověkem, který povzbuzoval k uznání moci Božího milosrdenství: přicházel ke všem bez rozdílu, aby je utěšoval, uzdravoval, posiloval, dával jim odpuštění.

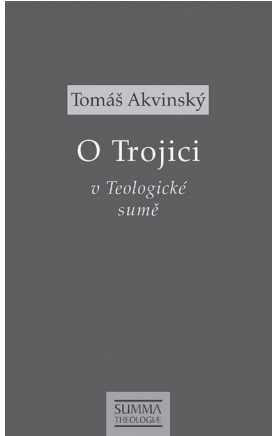
– Byl Božím přítelem, který nešetřil své síly, ale spíše se odvážil jít až do vyčerpání a přijmout přitom do svého lidství sílu a oheň, které dostával od někoho jiného: od toho, který jej tolik převyšoval. Radikalita nasazení tohoto Božího přítele byla stejně jako údiv nad zázraky, které v Božím jménu konal, ihned uznána jeho současníky a byl velmi často vybrán v řádu jako model pro kazatele, a to nad rámec nesouladů, které částečně byly vyvolány obsahem jeho kázání.

– Byl to apoštol, kterého jeho současníci uznávali za jeho života a s velkou horlivostí po jeho smrti. Tento apoštol se dal do služeb Řádu kazatelů, který potvrdil papež Honorius, když napsal Dominikovi a jeho bratrům: „Ten, který obohacuje svou církev stále novým potomstvem, chtěl připodobnit tuto poslední dobu dobám dřívějším a šířit katolickou víru. Proto vám vnukl zbožnou touhu, abyste si zvolili chudobu a přijali řeholní život, věnovali se hlásání Božího slova a po celém světě zvěstovali jméno našeho Pána Ježíše Krista.“ (LCO 1, § I).

Kdyby měl být svatý Vincenc Ferrerský uznán jako učitel Církve, bylo by to nepochybně na základě jeho vášně pro kázání, která byla zakořeněna v kontemplaci Slova a oživována touhou, kterou vyznačuje tajemství Církve, Kristova těla.

Jistým způsobem svatý Vincenc učí Církev podobně jako o šest století později v předvečer Druhého vatikánského koncilu svatý papež Pavel VI. v *Evangelii nuntiandi*. Církev se rozvíjí – tedy zároveň objevuje tajemství svého původu a dává postupně růst milosti – do té míry, jak žije podle obrazu první komunity bratrů a sester, „misijních učedníků“ (*Evangelii gaudium*, 120). Církev existuje proto, aby evangelizovala (*Evangelii nuntiandi*, 14). Tajemství trinitárního společenství, které zakládá Církev, se odhaluje během hlásání jedinečné pravdy. Milost kazatele spočívá v tom, že se bude pokoušet skrze pouhá lidská slova odhalovat toto tajemství a povolávat v jeho jménu k jednotě.

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Tomáš Akvinský: O Trojici v Teologické sumě

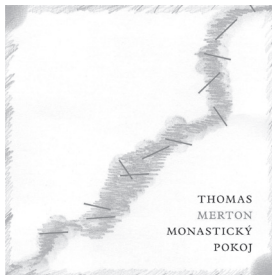
Další ze svazků řady Summa theologiae obsahuje překlad kvestií, v nichž se Tomáš zabývá naukou o Nejsvětější Trojici (STh I, 27–43). Pojednává zde o vycházení v Bohu, o původu, vztazích a poslání božských osob a věnuje se např. i otázce, zda lze Trojici dokázat přirozeným rozumem. Překlad Karel Šprunk, úvod, poznámky a komentář David Svoboda.

brož., 382 s., 400 Kč

Thomas Merton: Monastický pokoj

Hlavním motivem textu, v němž autor rozebírá základy mnišské spirituality, je myšlenka pokoje. Co je pravý pokoj a kde ho hledat? Merton ukazuje, že kontemplativní život mnicha není nic jiného než hluboké pochopení obyčejného křesťanského života a proniknutí do něj. Být tvůrcem pokoje, jak vybízí evangelní blahoslavenství, tedy není jen povoláním mnicha, ale každého křesťana.

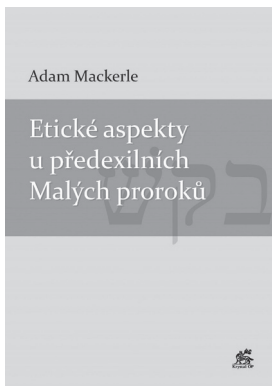
brož., 92 s., 110 Kč

Adam Mackerle: Etické aspekty u předexilních Malých proroků

Studie vychází z pojetí starozákonních prorockých knih jako literárních děl, která jsou do značné míry nezávislá na starověkém prorockém fenoménu. Právě jako literární texty skrývají tyto knihy silný etický potenciál. Autor se zaměřuje na synchronní studium čtyř knih Malých proroků, konkrétně Ozeáše, Amose, Micheáše a Sofoniáše, a snaží se zjistit, jakým způsobem se tyto texty staví k otázce lidského chování, jeho cíli, motivacím a důsledkům.

brož., 368 s., 400 Kč

Co by vás ještě mohlo zajímat:

- jarní akce platformy Dominikánská 8 | <http://www.dominikanska8.cz/>
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- záznamy z knižních salónů nakladatelství Krystal OP
<https://krystal.op.cz/poslechnete-si/>
- editoriaal posledního čísla Salve věnovaného tématu skrytost a Anketa o křesťanském životě ve skrytosti | <https://salve.op.cz/>
- předgenerované modlitby dominikánského breviáře pro rok 2019
<https://lh.kbs.sk/cz/download/default.htm>
- dva pořady TV Noe s dominikánskou účastí: fr. Benedikt Mohelník OP jako host pořadu V souvislostech [<http://www.tvnoe.cz/video/18801>], s. Marie Pitterová OP jako host pořadu Biblická studna [<http://tvnoe.cz/porad/biblicka-studna-3>]
- pořad Českého rozhlasu, v němž SM. Benedicta Hübnerová OP hovoří o přátelství Diany a Jordána
https://www.rozhlas.cz/nabozenstvi/krestanskavlna/_zprava/1383491
https://www.rozhlas.cz/nabozenstvi/krestanskavlna/_zprava/diana-a-jordan-2--1385152

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

SM. Guzmanova Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Macháčik (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | První generální kapitula, vitráž v kostele sv. Dominika ve Washingtonu, D.C.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 7. 2019

<http://opusculum.op.cz>

LETNÍ OÁZA NOVÉHO ŽIVOTA 1°

Duchovní obnova pro mladé od 14 let

Co nás čeká:

- Prohloubení vztahu s Bohem
- Slavení mše svaté
- Výlety do přírody,
- Sport, hry a zábava
- Posezení u táboráku
- Večerní škola modlitby
- Četba Pisma Svatého
- Katecheze

9.-25.8.

Desná
u Tanvaldu

Pokud uvažujete, že se přihlásíte a chcete více informací, nebojte se napsat na: jan.poriz@gmail.com
Stránky hnutí: www.oaza.info

Z obsahu

Generální kapitula v Bien Hoa

Dominikáni pro mládež a s mládeží

100 let komunity dominikánek ve Střelicích

Dominikánky v Plzni

Ohlédnutí za formačním setkáním laiků v Brně

Kaž na způsob apoštolů! Jubileum Vincence Ferrerského

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.